

عنوان مقاله:

مأماندهی کاربری اراضی شهری با رویکرد برنامه ریزی تعاملی نمونه موردی محله پل سنگی تبریز

محل انتشار:

دومین همایش ملی معماری، عمران و توسعه نوین شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

اکبر ابراهیمی - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه علامه طباطبائی

میر یوسف میراحمدی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

یکی از جنبه های اصلی ساخت شهر، برنامه ریزی کاربری اراضی شهری است، این مقوله پس از جنگ جهانی دوم و بخصوص در دهه های اخیر و در پی نابسامانی ها، مسائل و مشکلات شهرها از جایگاه ویژه ای برخوردار شده است. کاربری زمین این مهم از تأثیرگذاری انسان بر محیط است. از این رو به منظور برنامه ریزی و کنترل زمینی و تحولات آن، لازم است عوامل تأثیرگذار بر آن را شناسایی و ارزشیابی نمود (یکی از جنبه های اصلی ساخت شهر، برنامه ریزی کاربری اراضی شهری است، این مقوله پس از جنگ جهانی دوم و بخصوص در دهه های اخیر و در پی نابسامانی ها، مسائل و مشکلات شهرها از جایگاه ویژه ای برخوردار شده است. کاربری زمین این مهم از تأثیرگذاری انسان بر محیط است. از این رو به منظور برنامه ریزی و کنترل زمینی و تحولات آن، لازم است عوامل تأثیرگذار بر آن را شناسایی و ارزشیابی نمود (Longley ، 2000:473). امروز برنامه ریزی کاربری زمین شهری به چگونگی استفاده و توزیع و حفاظت اراضی، سامان دهی مکانی - فضایی فعالیت ها و عملکردها، بر اساس خواست و نیازهای جامعه شهری می پردازد و انواع استفاده از زمین را مشخص می نماید. نظام کاربری اراضی شهری در باغ هسته اصلی برنامه ریزی شهری است و انواع استفاده از زمین را طبقه بندی و مکانی یابی می کند (مهدی زاده، 1379: 1). در برنامه ریزی کاربری اراضی شهری تلاش می شود که الگوهای اراضی شهر به صورت علمی مشخص شود و مکان یابی فعالیت های مختلف در شهر در انطباق با و هماهنگی با یکدیگر و سیستم های شهری قرار گیرد. در باب برنامه ریزی کاربری اراضی شهری مجموعه ای از فعالیت های هدفمند است که محیط مصنوع را سامان می بخشد و در حد مقدور، خواسته ها و نیازهای جوامع شهری را در استفاده از اراضی فراهم می آورد (سعید نیا ، 1378: 13). به طور کلی می توان گفت که شکل گیری نظام کاربری زمین در هر جامعه شهری و نحوه تقسیم اراضی و استفاده از آن در فعالیت ها و خدمات مختلف، بازتاب و برآیند عملکرد متقابل مجموعه ای از عوامل و نیروهای مختلف محیطی، اقتصادی، اجتماعی، سیاسی، حقوقی و غیره است. نقش برنامه ریزی شهری و سرنوشت نهایی تنهایی شهیدی تا حدود زیادی به میزان امکان مداخله و نظارت بر نحوه استفاده از زمین شهری وابسته است. اهرم های مؤثر بر تکامل برنامه ریزی شهری و غنای طرح های شهری، ایجاد پیش شرط های لازم برای برنامه ریزی کاربری زمین است (زیاری، 1388: 3). ارزیابی یکی از مراحل حساس و مهم برنامه ریزی کاربری زمین می باشد که بیانگر نحوه پراکندگی انواع فعالیت های شهری و شناخت معایب و مزایایی حرف های کاربری زمین از منظر اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و زیست محیطی است. با توجه به اینکه تحمیل سطوح کمی و کیفی کاربری های شهری به منظور استقرار و توزیع بنزین کاربری های، بر اساس نیازهای ساکنین شهر و دستیابی به راه حل هایی جهت رفع مشکلات موجود گامی مؤثر برای مدیران، برنامه ریزان و مسئولیت شهری می باشد. اینک این تحقیق سعی در بررسی کمی و کیفی کاربری های محل پل سنگی تبریز در وضع موجود براساس استانداردها و ضوابط موجود در شهرهای ایران می باشد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/418475>

